

Yksi unohtumaton kohtaaminen, yksi muistettu
neuvo – yhdistääkö meri heidät uudelleen?

Perhosluodon RUNOTYTÖ kaupungissa

A watercolor-style illustration of a man and a woman embracing. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a white top. The man is wearing a dark green jacket. They are in a city setting with colorful buildings in the background. The title text is overlaid on the top half of the image, and the author's name is in a dark brown box at the bottom.

Sirpa Walton

*Perhosluodon
runotyttö
kaupungissa*

Sirpa Walton

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

Copyright © Sirpa Walton 2025

Kansi: Canva Pro

ISBN: 978-952-80-3502-2

*Se mitä toukka kutsuu lopukseen, muu
maailma kutsuu perhoseksi.*

Lao Tzu

*Heille, joilla on rohkeutta kokeilla siipiään ja uskallusta
uskoa rakkauteen ja romantiikkaan.*

Prologi

Purjevene rantautui sulavasti hiekkasärkälle. Nuori isä hyppäsi paljain jaloin auringon suukottamalle rannalle ja ojensi käsivartensa venettä kohti. Hän veti syliinsä pienen tytön, jonka pitkät ruskeat hiukset hulmusivat takkuisena merituulen mukana. Tytön äiti ojensi piknik-korin miehelleen ja hyppäsi tämän perässä hiekalle, avaten pitkät punaiset hiuksensa niskan takana olevasta nutturasta.

He levittivät viltin hiekalle aivan veden tuntumaan, mutta lähelle rantakalliota, jonka vierellä tuuli ei käynyt niin kovana. Pieni tyttö nappasi lautaselta kourallisen vadelmia ja työnsi ne suuhunsa. Posket täynnä mietoa makeutta, suun ympäritys vadelmanpunaisena hän tepasteli kohti veneen toisella puolella olevaa

sileää kalliota. Suusta valui pieni punainen vana hänen valkoisen kesämekon rinnukselle, ja isä ja äiti hymyilivät pienelle suttuiselle tyttärelleen.

He kävivät makuulle viltin päälle toisiaan pidellen, antaen auringon lämmön ja kevyen tuulen tuudittaa levolliseen iltapäivään. Tytön paljaat jalkapohjat läpsyivät sileää, lämmintä kalliota vasten, kun hän hypähteli ees taas sen päällä. Hän lauloi ja kertoi tarinoita itselleen, ja välillä isommalla äänellä vanhemmilleen. He vastailivat ja juttelivat tytölle viltin päältä, mutta pian raukea olo ja hiljaisen rannan autuus saivat heidät torkahtamaan.

Tyttö juoksi viltille ja ravisti isän olkapäätä. Hän kurtisti kulmiaan ja taputti äidin otsaa, mutta kumpikaan vanhemmista ei herännyt. Tyttö ei malttanut istua alas, tai varsinkaan käydä päiväunille. Se oli vauvojen puuhaa, hän ajatteli. Niinpä hän nappasi liinan alla olevasta korista pullan ja vaelsi sen reunaa nakerrellen kohti rannan toista päätä. Hän löysi kiilteleviä kiviä ja sinisimpukan kuoria, joita hän keräsi mekon taskuun.

Kauempana tyttö näki keltaisia ja ruskeita rakkoleväviuhkoja, ja hän seurasi niiden muodostamaa

polkua rannan toisessa päässä alkavaan kallioon saakka. Siellä hiekka oli karkeampaa, ja sen seassa oli pienen pieniä simpukoita, sekä vihreitä, sinisiä ja huurteisen valkoisia merilasin palasia.

Tyttö vilkaisi takaisin veneelle päin ja näki isän ja äidin makaavan viltillä. He näyttivät ihan pienille täältä katsottuna, tyttö ajatteli. Hän laski pullan vierelleen hiekalle ja pysähtyi tutkimaan merilasin palasia. Ne olivat kuin pienen pieniä, hiukan sormenpäästä suurempia karamelleja.

Tyttö painoi yhden vihreän kieltään vasten, mutta heitti sen pois ja sylkäisi. Se ei maistunutkaan mintulle, vaan kylmälle hiekkapölylle. Hän keräsi kauneimmat merilaseista toiseen taskuun, ja istui alas. Hän nojasi leuallaan polveen ja muodosti hiekalle jääneistä värikkäistä napeista kukan.

Tyttö kääntyi tarttuakseen vierellään odottavaan pullaan, mutta samassa ohi suhahti jokin suuri ja valkoinen, ja pulla oli poissa. Hän kierähti säikähtäen ympäri ja nousi jaloilleen. Hän katsoi isään ja äitiin, jotka lepäsivät edelleen viltillä tietämättä mitä ympärillä tapahtui.

Tytön takaa kuului lokin räikeä kiljaisu. Sen hän

tunnisti purjehtijan lapsena hyvin. Tyttö kääntyi lokkiin päin ja katseli, kuinka se nokki hänen pullaansa, ja nieli sitä pala kerrallaan suuri nokka ammollaan. Tyttö polkaisi jalkapohjan hiekkaan ja juoksi loppia kohti kädet nyrkissä.

Lokki nappasi pullan nokkaansa ja hypähti rannalta alkavan niityn rinteelle. Tyttö juoksi varkaan perässä otsa päättäväisessä kurtussa, katse tiukasti kiinni pullassa. Lokki hyppäsi taas kauemmas, ja jatkoi pullan napostelua. Aina kun tyttö pääsi hiukan lähemmäs, se lehautti siipiään ja laskeutui muutaman metrin ylemmäs rinnettä, kunnes oli aivan rinteiden huipulla.

Tytö huohotti ja kompasteli rinteiden ylös. Maisema, joka sen yläpäästä löytyi sai hänet jähmettymään paikoilleen. Hän tuijotti edessään avautuvaa niittyä ruskeat silmät suurina, suu hieman avoimena.

Tytön edessä oli kukkameri, joka tuntui jatkuvan ja jatkuvan niin kauas, kuin hän näki. Hän kääntyi katsomaan takanaan avautuvaa kimaltelevaa merta, joka sekin jatkui ja jatkui vastakkaiseen suuntaan niin kauas, että muuttui taivaaksi. Sen kohdan erotti juuri ja juuri, jos osasi katsoa oikein, niin kuin isä oli opettanut. Tyttö kääntyi taas kukkamerta kohti, mutta ei nähnyt

enää loppia. Se oli lentänyt pois saaliinsa kanssa, kiusattuaan tyttöä tarpeekseen.

Tyttö tarttui tuulella taipuilevaan ruiskaunokkiin, ja repäisi kukan irti varresta. Hän sujautti sen mekon taskuun, astui syvemmälle niityn uumeniin ja kuljeskeli sinne tänne erivärisiä kukkia keräillen. Osa niistä ulottui tytön rinnan korkeudelle, osa kohosi jopa ylemmäs.

Tyttö hyräili ja hymyili kulkiessaan kukkametsässä. Hän istui alas ja ajatteli, että täältä eivät ainakaan typerät lokit häntä löytäisi. Tyttö otti keräämänsä aarteet taskustaan ja levitti ne kukkien alla piilottelevan kiven päälle. Hän laski ne ääneen. Viisi pientä sinisimpukan kuorta, kymmenen kiiltävää kiveä ja kolme lisää, mutta hän ei ollut vielä ihan varma kuinka monta se teki. Merilasia oli kuusi. Kukkia neljä.

Tyttö nuolaisi kuivia huuliaan ja kävi makuulle aarteiden viereen. Kukat taipuivat mukavaksi pediksi hänen alleen ja tyttö nojasi poskeaan maassa lepäävään kämmeneen. Tuulen suhinaa lukuunottamatta niityllä oli aivan hiljaista. Hän katseli aarteitaan ja joka puolella ympärillään kohoavia kukanvarsia, niissä kiinni roikkuvia vihreitä ja ruskeita pitkuloita, ja pieniä

vihreitä otuksia, jotka mönkivät siellä täällä lehtiä nakerrellen.

Tyttö kääntyi selälleen ja huomasi yläpuolellaan lepattelevan pienen siivekkään, joka räpisteli kauniisti sinne tänne. Se istui punaisen kukan terälehdelle ja levitti siipensä auki. Tyttö ojensi sormeaan sitä kohti, mutta siivekäs lehahti lentoon ennen kuin hän ehti koskettaa sitä.

“Ei perhosen siipiin saa koskea”, kuului pojan ääni jostain tytön yläpuolelta.

Tyttö nousi istumaan ja katsoi ympärilleen, mutta ei nähnyt ketään. Hän kurtisti kulmiaan ja mutisi itsekseen. Hän oli löytänyt piilopaikan. Se kuului hänelle, mutta joku ovela oli paljastanut sen.

“Ne kuolee, jos niiden siipiin koskee”, ääni kuului uudelleen.

Tyttö nousi seisomaan, kääntyi katsomaan merelle päin ja näki edessään seisovan pojan. Tällä oli kirkkaansiniset silmät ja kullanruskeat villit kiharat, jotka sojottivat sinne tänne niskasta ja korvien takaa. Pojan punaiset uimashortsit roikkuivat laihan lantion alla. Tyttö tuijotti tämän jäänsinisiin silmiin, jotka sädehtivät kilpaa auringon kanssa. Hän laittoi kädet

puuskaan ja kohotti leukaansa.

“Mistä sinä sen tiedät?”

“Tiedän vaan”, poika sanoi ja tarttui vierellään huojuvaan kukkaan.

“Sä olet koskenut perhosen siipeen ja tappanut yhden, etkö olekin?”

“Enkä ole. En ikinä!”

Tyttö tuijotti pojan silmiä, jotka sulivat merensinisiksi vilpittömän vastauksen myötä.

“Mä olen lukenut siitä”, poika sanoi.

“Osaatko sä lukea?”

“Osaan. Mä olen jo seitsemän ja olen lukenut monta kirjaa. Runoja ja varsinkin luontokirjoja. Entä sinä?”

“Mä olen viisi”, tyttö sanoi, laski kädet sivuilleen ja istui alas. Hän alkoi keräämään aarteitaan kiven päältä taskuihin siltä varalta, että poika huomaisi ne, ja pahimmassa tapauksessa veisi ne kuin lokki.

“Mitä sulla on siellä?” poika kysyi ja astui lähemmäs.

“Ei mitään”, tyttö sanoi, kaapi merilasit kämmenensä pohjalle ja nousi ylös.

Yksi ruiskukista oli jäänyt taskun reunalle ja pyörähti alas valkoista kangasta pitkin. Poika astui eteenpäin ja kumartui poimimaan pudonneen kukinnon. Hän piti

sitä kämmenellään ja ojensi sen takaisin tytölle.

Tyttö laittoi kädet selän taakse ja katsoi pojan kättä.

“No haluatko sinä tämän takaisin vai et?”

Tyttö mietti hetken. Hän katseli pojan pisamaisia poskia ja suoraa nenää. Tämän otsa oli ruskettunut ja siinä oli yksi pieni luomi. Pojan kirkkaat, siniset silmät olivat terävät, mutta ne eivät olleet ilkeät, tyttö näki nyt. Ne tuntuivat ihan turvallisille.

“Arvaa kumpi?” hän kysyi.

Poika katseli tyttöä hetken hämillään, kunnes huomasi selän taakse piiloutuneet kädet. Hän osoitti kättä, johon tyttö oli piilottanut merilasin palaset. Tyttö virnisti ja avasi kämmenen eteensä. “Saat ottaa yhden. Mutta vaan yhden!” hän lisäsi.

Poika tutki katseellaan tytön kämmenellä lepääviä littanaisia, meren hiomia lasinpalasia ja osoitti niistä suurinta, vihreää suorakulmiota. Tyttö puri huultaan, mutta ojensi sitten kättään edemmäs. Poika nappasi merilasin tytön kämmeneltä ja piteli sitä sormiensa välissä. “Tämä on hieno.”

“Niitä on tuolla alhaalla vaikka kuinka monta”, tyttö sanoi.

Poika pujotti ruiskukan tytön takkuihin kiharoihin ja

virnisti. Tyttö painoi kämmenen kukan päälle ja päästi pienen, helähtävän kikatuksen suustaan. Hän ehdotti, että poika keräisi hänen kanssaan lisää kukkia niityltä. Poika tarttui hänen käteensä ja puristi sitä kevyesti, mutta päästi nopeasti irti, kun rinteeltä kuului huuto. “Keiju! Keiju! Missä sinä olet?”

Poika kääntyi takaisin tyttöön päin, joka hengitti kuuluvasti sisään ja kipaisi kovaan juoksuun kohti isänsä ääntä. Keiju oli unohtanut, että isä ja äiti nukkuivat rannalla! Hän juoksi minkä jaloistaan pääsi alas rinnettä, ja löysi isän toisen purjeveneen luota, joka oli rantautunut merilasien päälle. Keiju tuijotti venettä kulmat kurtussa ja tarttui isänsä ojentamaan käteen.

“Siinähan sinä olet. Me ehdittiin jo huolestua”, isä sanoi. “Olet näköjään löytänyt Villiniityltä aarteet!” hän kosketti Keijun hiuksissa olevaa ruiskukkaa.

“Meidän poika taisi livahtaa samaan suuntaan”, veneen vierellä seisova nainen sanoi.

“Aina ne ehtii ennen kuin huomaakaan”, veneen takaa ilmestynyt mies naurahti ja kääntyi piknik-korin kanssa kohti niittyä, nainen kainalossaan.

Rannan toisessa päässä isä nosti Keijun veneen kannelle ja kiipesi itse perässä. “Mitä pidit tästä

paikasta Keiju? Olisikohan täällä mukava asua?” isä kysyi.

Keiju asetti sormen suunsa eteen ja suhahti. “Tämä on aarresaari, ja tuolla ylhäällä on salainen niitty, jossa asuu sinisilmäinen poika ja paljon kukkia ja perhosia, jotka kuolee jos niiden siipiä koskettaa”, hän supatti.

“Ihanko totta? Tämä taitaa olla aika erikoinen saari”, isä sanoi ja rutisti tytön rintaansa vasten. “Koskitko sinä perhosen siipeen?” isä kysyi.

“En. Se sinisilmäinen poika sanoi, ettei saa.”

Luku 1

Keiju ei halunnut rakastua enää koskaan. Hän seisoi myrskyisessä rantavedessä ja uhmasi kohti käyviä aaltoja, jotka huojuttivat hänen tasapainoaan. Ne nousivat ja laskeutuivat kuin vaanivat päät veden alta, hiipien rantaa kohti nopeasti ja sulavasti, iskien täydellä voimalla Keijun sääriin ja polvitaipeisiin. Hän upotti jalkansa syvemmälle hiekkaan, nosti hameen helmaa käsillään ja piteli itseään pystyssä.

Aurinko oli nousemassa taivaanrantaa pitkin pilvien taakse, valmiina valaisemaan Perhosluodon yllä riehuva myrskyä. Keiju katseli, kuinka soutuveneet roikkuivat merenlahteen ankkuroitujen purjeveneiden perässä kuin haluttomat koirat hihnoissaan. Ne riuhtoivat aaltojen mukana itseään irti, mutta

solmut pitivät, ja vangitut veneet pysyivät tiukasti kiinni isännissään. Hän kuunteli niiden valitusta, ja myrskytuulen ulvontaa korvissaan. Se nauroi Keijun läpimärille hiuksille ja surkeana roikkuvalle villapaidalle. Se tarttui hänen vettä valuvaan hameenhelmaan ja mäiski sitä reisiä vasten.

Tuuli yritti nostattaa hameen ilmaan kuin purjeen, jolla viedä mukanaan koko nuori nainen, joka ajatuksiinsa uppoutuneena nautti hetkestä; veden, tuulen ja hiekan kosketuksesta iholla; suolaisesta ilmasta, joka tuntui puhaltavan jokaisen huokosen läpi. Tuuli luuli saaneensa aikaan epätoivoa Keijussa, mutta se luki hänen olemustaan väärin. Epätoivon herättäminen purjehtijan tyttäressä vaati paljon enemmän, kuin rannalla riehuvan rajuilman.

Keiju oli selvinnyt myrskystä, joka lannisti hänen lämpöön ja kauneuteen kallistuvan mielensä, ja yritti tuhota hänen toiveikkaan tarinansa. Hän oli joutunut kestäämään kivuliaan eron ensirakkaudestaan Jonatanista, mutta sen ansiosta hän seisoi nyt entistä vahvemmin jaloillaan ja tiesi, että elämä jatkui senkin jälkeen, kun luuli hukkuneensa meren syvyyksiin. Rakkauteen hän ei kuitenkaan enää kompastuisi,

Keiju on läpikäynyt yllättävän ja kipeän eron ensirakkaudestaan Jonatanista ja päättyy Perhoslaakson kaupunkiin etsimään uusia tuulia, sekä hakemaan apua lukion kakkosluokkalaisille tarkoitettua kirjoituskilpailua varten. Kisa on kuin tehty runoilua ja kirjoittamista rakastavalle Keijulle, mutta uusi opettaja ei helpolla vakuutu Keijun kirjoitustaidoista.

Keiju päättyy runoklubille ja tutustuu lavarunouden jännittävään maailmaan, sekä uusiin ystäviin, joista yksi saa Keijun suunnitelmat sekaisin ja vakaan päätöksen pysyä erossa romantiikasta horjumaan.

Onnistuuko Keiju voittamaan kirjoituskisan palkintona olevan matkan Pariisiin? Saako hän pidettyä jalat maassa ja omista päätöksistään kiinni, kun lukion toinen vuosi tuntuu heittelevän houkuttelevia haasteita joka suunnalta?

